

ПЪРВАТА КАДЖНА (баби Койки тихо).

Гледай да я утѣшишъ, и азъ ща да ти дамъ двѣ копринени ризи, единъ шалъ, двѣ стамболски кърпи и петъ жълтици.

БАБА КОЙКА.

Ща, ща да я поуѣша! Азъ ща са мѣча да я утѣша.

(Каджните излизатъ).

СТОЯНКА.

Казвай, казвай по-скоро що са чуе отъ срѣща.

БАБА КОЙКА.

Чѣкай малко да ни не чуе пѣкой. . .

СТОЯНКА.

Не мога вече да чѣкамъ. . . казвай!

БАБА КОЙКА.

Срѣшнахме са на пѣтътъ, а той ма погледа и рече ми: „бабо Койке, иди въ конакѣтъ, намѣри Стоянка и кажи ѝ да излѣзе въ срѣда вечеръта въ градината. . . Около първи пѣтли да излѣзе“ . . .

СТОЯНКА.

Та чѣкай малко! Кой ти рече да чѣкамъ? . . .

БАБА КОЙКА.

На долпѣото кѣоше, което е камъ Дунавѣтъ. . . Ти трѣба да чѣкашъ не по-късно и не по-рано отъ първи пѣтли. . .